

ДЕЛ ОД ПОСЕТИТЕ НА ГРАДОВИ ВО СВЕТОТ ВО ПУБЛИКАЦИЈАТА „СВЕТОТ НА ДЛАНКА“ НА СЛАВЕ КАТИН

Патувањето од Македонија за Обединетите Арапски Емирати го започнавме во едни студени декемвриски зимски денови кога насекаде се чув-ствувахе дека снегот е пред прагот на балканските простори. Беше понеделник, ден Гос-подов. На аеродромот во Цирих вриеше како во кош-ница. Пред полноќ, кога ги завршивме царинските и другите процедури се најдовме во меѓународната зона на аеродромската зграда.

А, таму многу патници кои брзаа кон своите дестинации речиси од сите држави, раси, бои, на-ро-ди... Меѓу нив имаше десетина патници од Ма-кедо-нија. Ние со нетрпение ја чекавме најавата за зами-ну-вање на авионот за Дубаи, кој потоа продолжуваше за Австралија – далечната „непозната“ земја на Јужниот Пацифик.

Авионот меко се спушти на пистата на аеродромот во Дубаи, градот што се простира во полупустинскиот дел. И лево и десно се гледаше само песок, а можеа да се видат и за-бележат контрастите на животот: од пустински де-лови, до прекрасни оази како рај на поднебјето.

Го напуштивме авионот и се упативме кон пасошката и царинската контрола. На из-ле-зот од авионот кон пристанишната зграда нè пресретна топол пустински воздух. Температурата на воздухот во утринските ча-сови беше како да сме се нашле сред лето, а во аеродромската зграда, восхитуваше асор-ти-манот на стоките, светските брендови и љубезните и убави про-да-вачки. Таму видовме повеќе вработени од женски пол, кои можеа да се препознаат дека се муслиманки, бидејќи носеа шамии, но сите зборуваа течно англиски јазик.

Ги завршивме потребните контроли и со такси-возилото што беше на ред се упативме кон хотелот. Љубезниот таксист кој, исто така, зборуваше течно англиски јазик нè информира дека во Дубаи сите такси-возила се дел од државниот апарат, дека тие добиваат плата и се обврзани да покажат максимум љубезност, коректност и сигурност кон патниците. Младото момче се трудеше да ни објасни многу работи и да не воведо во големото чудо што се вика Дубаи, кој е предизвик и за градежниците и за бизнисмените и намерниците и за светските патници кои го посетуваат овој убав град и по многу нешта карактеристична метропола во пустината.

По половина час стасавме во хотелот кој беше со 4 ѕвезди, се сместивме во една прекрасна голема соба на четврти кат, а потоа излеговме да ги видиме просториите во хотелот и да се запознаеме со околината. Вработените во хотелот беа мошне љубезни, ни подарија поголем број проспекти за градот и околината, со цел како туристи да се запознаеме со сето она што не интересира за градот, со културно-историските споменици, плажите...

Инаку, првата асоцијација кога се стапнува на почвата на Обединетите Арапски Емирати се богатите полиња нафта, шеиците со скапи автомобили, раскошните хотелски капацитети, космос-архитектурата која стана заштитен знак во тој дел на азискиот континент, а со некои градби и во планетарни рамки и секако, непрегледните пустински песочни пејзажи.

Во литературата прочитавме дека од седумте емирати кои ги сочинуваат ОАЕ, најголем е Абу Даби, заземајќи близу 90% од целата територија на оваа богата земја. По некое парче од останатите проценти им припаѓаат на уште шесте останати емирати – Аџман, Дубаи, Фуџера, Рас Ел Хајма, Шарџа и Ум Ал Кајвејн.

На географскиот атлас, Обединетите Арапски Емирати се наоѓаат во југозападна Азија кај Персискиот Залив а граничните линии ги делат со Оман, Саудиска Арабија и Катар. Најголемиот дел од територијата ја прекриваат пустински предели, додека највисокиот планински врв Јибир (1527 метри), речиси е за помалку од половината повисок од највисоката зграда на светот Бурџ Калифа, која, кога сте на нејзината платформа и пред влезните врати, погледот доста тешко ја фаќа целината одоздола. Бидејќи колку и да го истегнете вратот напреднувајќи се да фатите некој метар од тие последни височини, дали едвај ќе ви успее, бидејќи овој колос, чиниш го допира небото.

Интересно е да се спомене дека само пред еден - два века, пирати од тој дел на светот ги напаѓале корабите што пловеле под британско знаме во персиските води и Индискиот Океан. И сè било така, додека Британското Кралство во 1819 година со повеќето договори не ги стави земјите од Арапскиот Полуостров под своја капа, пред сè, одбраната и надворешната политика. Кога заврши британската доминација, тогаш слободните земји се определија за свој развоен концепт како Бахраин и Катар. Додека седумте емирати, заедно, обединети, креираа сопствен модел на живот и иднина.

А во самостојноста како да се распредели власта меѓу двата најмоќни емирата, се воделе дискусии и се барале модалитети. По цели десетина години ривалство и нејасноти, најдено е соломонско решение. Функцијата претседател ја зазема емирот на Абу Даби, додека функцијата премиер е доделена на емирот на Дубаи. Во државата има вистинска мултиетничка шареница. Голем дел од населението се Индијци, локални Арапи, Иранци и Персијци а дојденци од регионот на Јужна Азија има веќе повеќе од половината од сите тамошни жители.

Секој емират има своја автономија, своја влада, карактеристични белези и други посебности, но колку што се различни, толку се и слични со тие од останатото емиратско семејство. Затоа често се вели дека владеењето на државата е во вид на пирамида и претставува убав пример и за другите земји во светот, кои на свој начин и модел сакаат да го заштитат богатството и да ја обезбедат иднината на својот народ и својата држава.

Пишува: **СЛАВЕ КАТИН**